

[Finansministeren.]

og en række andre pengeinstitutter anbringer midler i obligationer.

Hvis jeg havde haft ønske om at gå bag folketingets ryg i denne sag, havde jeg næppe informeret det ærede medlem hr. Lysholt Hansen om det. Det er rigtigt, at jeg gjorde det og bad om, at det måtte blive betragtet som en fortrolig orientering på det tidspunkt, ikke af hensyn til folketinget, men fordi jeg frygtede, at kendskab til, at en af statens institutioner eventuelt ville købe obligationer i det åbne marked, ville kunne få en meget uheldig indflydelse på udbuddet af obligationer og fremskynde salget meget betydeligt, ligesom vi så det sidste efterår, da man vidste, at Nationalbanken ville købe udbuddet af obligationer; det fremkaldte et endnu større udbud, fordi mange sagde: lad os så slippe af med vores obligationer, mens tid er og vi kan få noget for dem. En tilsvarende tendens ville vi ikke fremkalde, men havde jeg ønsket at gå bag folketingets ryg, havde jeg naturligvis ikke orienteret finansudvalget om det. Jeg mente, det var rimeligt, at jeg under det samråd, vi havde vedrørende lånoptagelsen, gav de oplysninger til udvalget om denne sag, men jeg er blevet belært af erfaringerne og ved nu, at man ikke skal give fortrolige oplysninger, heller ikke i finansudvalget.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne gøre den korte bemærkning til finansministeren, at naturligvis er det sket i overensstemmelse med Nationalbanken. Men det kan ikke være anderledes for os andre, end at vi må opfatte det sådan, at det var en regeringsbeslutning, som ikke skulle til offentlighedens kendskab, for ellers behøvede ministeren jo ikke at give den som en strengt fortrolig oplysning i finansudvalget.

Nu siger ministeren så — og det var jeg ked af at ministeren føjede til — at herefter kan man ikke give strengt fortrolige oplysninger til finansudvalget. Jeg husker tydeligt, at det var finansministerens parti, godt støttet af venstre, der meget klart afviste, at man i finansudvalget skulle modtage fortrolige oplysninger, hvis det ikke virkelig var nødvendigt, at de havde for-

trolighedens karakter — af en række årsager, som jeg ikke skal komme ind på; i hvert fald skulle økonomiske spørgsmål ikke forelægges som fortrolige, og jeg tror, det er rigtigt, at finansudvalget ikke modtager en hel række fortrolige aktstykker. Det er vi ikke tjent med, det er befolkningen ikke tjent med, og det er pressen ikke tjent med, for det giver den ikke mulighed for at orientere om tingene.

Jeg vil gerne fastholde det synspunkt, som ministerens eget parti har fremhævet gennem årene i finansudvalget, at intet aktstykke kunne modtages fortroligt dér, således forstået at man havde ret til fra de enkelte partiers side at orientere grupperne om de fortrolige oplysninger, der blev forelagt dér. Jeg ser, at justitsministeren nikker, det er nemlig den aftale, vi har, og sådan må det være. Det kan ikke være sådan, at enkelte medlemmer i dette ting får fortrolige oplysninger, som de ikke kan bringe videre til deres partier. Jeg håber sådan set, at det bliver sidste gang, vi får fortrolige aktstykker og oplysninger af den karakter her; befolkningen er ikke tjent med det, og pengemarkedet er heller ikke tjent med det.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg har noteret mig hr. Lysholt Hansens bemærkninger, og jeg har for så vidt allerede svaret på dem ved i forrige omgang at sige, at jeg er blevet belært af erfaringerne og ikke længere fremsætter fortrolige oplysninger i finansudvalget, og så håber jeg, vi alle kan være glade ved det. Og så må jeg sige, at der har ikke været tale om et fortroligt aktstykke; der har været tale om nogle oplysninger under et mundtligt samråd i finansudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.